

Μάνης Χρυσόστομος: Πρόσληψη Ιερέων - Πνευματικών Συμβούλων στα σχολεία

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης](#)

Πρόταση για την πρόσληψη Ιερέων - Πνευματικών Συμβούλων στα σχολεία καταθέτει ο Μητροπολίτης Μάνης κ Χρυσόστομος καθώς ζούμε με μια εποχή που η παραβατικότητα των ανηλίκων έχει χτυπήσει κόκκινο, με γονείς, εκπαιδευτικούς και κοινωνία να κρούουν τον κώδωνα για το επικίνδυνο φαινόμενο και τις διαστάσεις τις οποίες αυτό λαμβάνει.

Αναλυτικά το άρθρο - πρόταση του Σεβασμιωτάτου:

Ένα σοβαρότατο ζήτημα, πού απασχολεί γονείς, εκπαιδευτικούς και γενικότερα την κοινωνία, είναι τὸ θέμα τῆς παραβατικότητας τῶν ἀνηλίκων. Θέμα, πού ἔχει προσλάβει ἐπικίνδυνες διαστάσεις σὲ πολλά επίπεδα.

Εἶναι γεγονός ὅτι, συχνὰ, ἀνήλικα παιδιά, μαθητές – μαθήτριες, διαπράττουν ἀδικήματα τοῦ κοινοῦ Ποινικοῦ Κώδικα. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι καὶ τὸ σχετικὸ ὄγδοο κεφάλαιο τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα ἔχει ἀυξηθεῖ στὸ περιεχόμενο τῶν ἀρθρῶν του, γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση καὶ ποινικὴ μεταχείριση τῶν ἀνηλίκων. Μιλᾶμε ἀκριβῶς γιὰ παραβατικὴ συμπεριφορά, πού παρουσιάζεται στὴ μικρὴ κοινωνία τοῦ σχολείου καὶ ἔρχεται καὶ πληγώνει ἐκπαιδευτικούς, γονεῖς καὶ παιδιά. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἐπεκτείνεται σὲ γειτονιές, δρόμους, πλατεῖες. Ἔτσι, ἡ ὄλη διαπαιδαγώγηση τίθεται συχνὰ στὸ περιθώριο καὶ ἐπικρατεῖ ἡ ἀνομία. Καὶ τὸ κακὸ δὲν σταματᾷ.

Μπροστά, λοιπόν, στὴν ὄλη αὐτὴ κατάσταση πού ἐπικρατεῖ, σχετικὰ μὲ τὸ θέμα τῆς παραβατικότητας τῶν ἀνηλίκων καὶ εἰδικότερα τῆς βίας (bullying), ἀλλ' ἐπὶ πλέον καὶ τῆς ἀπογοήτευσης καὶ ἐσωτερικῆς ταραχῆς τῶν νέων, πού μπορεῖ νὰ φθάσει καὶ σὲ λίαν ἀκραῖες συμπεριφορές, καταθέτουμε μία πρόταση, πού ἐκπηγάζει ἀπὸ τὴν ποιμαντορικὴ μας ἐμπειρία.

Ἡ πρότασή μας εἶναι ἡ πρόσληψη Ἱερέων-Πνευματικῶν Συμβούλων στὶς σχολικὲς κοινότητες. Προτείνουμε ἔτσι νὰ ὀνομάζονται, «Πνευματικοὶ Σύμβουλοι» καὶ νὰ προσλαμβάνονται ἀμισθὶ ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας, Θρησκευμάτων καὶ Ἀθλητισμοῦ.

Ἐννοεῖται, βεβαίως, πρόσληψη κατάλληλου Ἱερέα, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Μητροπολίτου, στὸν ὁποῖο ὑπάγεται. Νά εἶναι ἕνας Ἱερέας-Πνευματικὸς Σύμβουλος ἱεροπρεπῆς, συνετός, διακριτικός, μορφωμένος, μὲ ὑψηλὲς παιδαγωγικὲς ἰκανότητες καὶ ἀκέραιο καὶ ἄριστο ἦθος.

Στὴν Ἐκκλησία μας ὑπάρχουν ἄξιοι κληρικοὶ γιὰ τὸ σπουδαῖο αὐτὸ καθῆκον. Μάλιστα τὴν ὑπηρεσία αὐτὴ, οἱ ἐν λόγῳ κληρικοὶ θὰ τὴν ἀναλάβουν ὡς εἰδικὴ ἀποστολή-διακονία, χάριν τῆς νεότητος, ὅπως ἄλλοι ἀναλαμβάνουν ἄλλα ποιμαντικὰ καθήκοντα στὴν ἐνορία τους, ὅπου ὑπηρετοῦν.

Ἡ ἐπιτέλεση δὲ τοῦ ποιμαντικοῦ αὐτοῦ καθήκοντος οὐδόλως ἀντιτίθεται στὴν ἐργασία τῶν ψυχολόγων καὶ ἄλλων συμβούλων, πού ὑπηρετοῦν στὶς σχολικὲς μονάδες, ὅπως π.χ. ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ, ὑγείας κλπ.

Ἡ Ἐκκλησία ὅπως πάντοτε καὶ σὲ πολλές ἄλλες περιπτώσεις ἤδη τὸ πράττει. Προσφορὰ θὰ κάνει ὁ Ἱερέυς-Πνευματικός Σύμβουλος, πνευματικὴ ἐργασία θὰ ἀσκήσει, ἱερὸ χρέος θὰ ἐπιτελέσει.

Θὰ πρέπει ἀκόμη νὰ σημειώσουμε ὅτι οἱ διορισμένοι Ἱερεῖς - Ἐκπαιδευτικοὶ διαφόρων εἰδικοτήτων, ὅπου ὑπάρχουν, ἐπιτελοῦν βέβαια καὶ πνευματικὸ ἔργο, ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ κύρια ὑπηρεσιακὴ ἐνασχόλησή τους. Τὸ ἔργο τοῦ Ἱερέα-Πνευματικοῦ Συμβούλου θὰ εἶναι ἄλλο, αὐτὸ τῆς πνευματικῆς καθοδήγησης καὶ συμβουλευτικῆς.

Σὲ ἀρκετὰ σχολεῖα στὴν Εὐρώπη ὑπάρχει κάτι ἀνάλογο, ὁ *autônier* καὶ τοῦτο δὲν εἶναι παράδοξο οὔτε ἀναχρονιστικό.

Ἡ πρότασή μας αὐτὴ ἔχει ὡς ἔρεισμα ὅτι τὸ παιδί, ὁ νέος, ὁ κάθε ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἀπλῶς βιολογικὴ ὄντοτητα ἢ μόνο νοῦς. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ψυχοσωματικὸ ὄν. Σῶμα φθαρτὸ καὶ ψυχὴ ἀθάνατη. Καὶ, ἀσφαλῶς, πέρα ἀπὸ τὴ μέριμνα τοῦ σώματος χρειάζεται καὶ ἡ ἄλλη μέριμνα, ἐκείνη τῆς ψυχῆς. Τὸ ἐνδιαφέρον μας ἐπακριβῶς ἐπικεντρώνεται σ' αὐτὴν τὴν ἀτίμητη ψυχὴ, τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ. Εἶναι ἡ ἄλλη διάσταση τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης, πού ὀφείλουμε νὰ προσέξουμε στὰ παιδιά μας.

Τὰ παιδιὰ διψοῦν γιὰ κοινωνικότητα, ἐπιθυμοῦν τὴν ἐλευθερία, τὸν διάλογο, θέλουν ἀπαντήσεις στὰ «γιατί;», ἀναζητοῦν πρότυπα, ποθοῦν τὴν ἀλήθεια. Στὴν ὅλη διαμόρφωση τῆς προσωπικότητάς τους δὲν ἀρκεῖ ἡ γνώση. Εἶναι ἀναγκαῖο καὶ τὸ ἦθος. Κάθε παιδί ἀναζητεῖ τελικὰ στὸ βάθος τοῦ εἶναι του νὰ βρεῖ τὸν Θεό. Δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει χωρὶς Θεό. Εἶναι αὐτὸ ἀύθεντικὸς κανόνας.

Ὁ Πλάτων, στὸν διάλογό του μὲ τὸν Κρίτωνα, γράφει: «Οὐ τὸ ζῆν περὶ πλείστου ποιητέον, ἀλλὰ τὸ εὖ ζῆν» (48, Β'). Ἡ ἀναζήτηση τοῦ «ἀγαθῶς ζῆν» εἶναι τὸ σημαντικότερο, πέρα ἀπὸ τὸ «ἀπλῶς ζῆν». Ἀλλὰ καὶ ὁ βιβλικὸς λόγος τοῦ Χριστοῦ, λίαν ἀνώτερος, τονίζει: «Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνω ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ρήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ» (Ματθ. 4, 4). Καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος θὰ πεῖ: «Ἄνθρωπος γὰρ ἐστὶν οὐχ ὅστις ἀπλῶς χεῖρας ἔχει καὶ πόδας ἀνθρώπου, ἀλλ' ὅστις εὐσέβειαν καὶ ἀρετὴν μετὰ παρρησίας ἀσκεῖ».

Ἐπειτα, τυγχάνει ὅλως λανθασμένη ἡ ἀντίληψη καὶ μυωπικὴ ἢ νοοτροπία νὰ γίνεται προσπάθεια διαπαιδαγώγησης ἐρήμην τῆς Ἐκκλησίας, θέτοντας ἐκποδῶν τὰ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου.

Βέβαια, γιὰ τὴν διαχείριση τῆς παραβατικότητας τῶν ἀνηλίκων, ἀσφαλῶς καὶ ὑφίστανται εἰσαγγελικὲς παρεμβάσεις καὶ δικαστικὲς παραγγελίες καὶ ὑπάρχουν προληπτικὰ καὶ κατασταλτικὰ ἀστυνομικὰ μέτρα, ὅπως καὶ ἄλλες καθοδηγήσεις μὲ ψυχολογικὲς μεθόδους καὶ ποικίλα ἄλλα συστήματα ἀντιμετώπισης τοῦ λυπηροῦ αὐτοῦ φαινομένου στὸ χῶρο τῶν νέων. Ὅλα τὰ ἀνωτέρω εἶναι καλά, χρήσιμα καὶ

ἀπαραίτητα. Ὅμως δὲν ἀρκοῦν. Πάλι ὁ Χρυσορρήμων θὰ διερωτηθεῖ: «Τί γὰρ ἴσον τοῦ ρυθμίσει ψυχὴν καὶ διαπλάσει νέου διάνοιαν»;

Γι' αὐτὸ καὶ προσβλέπουμε καὶ στὸν παράγοντα τῆς Θείας Χάριτος, πού τὸν προσφέρει ἡ Ἐκκλησία.

Μὲ τὴν πρότασή μας, λοιπόν, αὐτὴ ἀποβλέπουμε σὲ μία οὐσιαστικὴ παιδεία, γιὰ τὴν σφαιρικὴ ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος τῆς παραβατικότητας τῶν ἀνηλίκων. Θεωροῦμε ὅτι τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς τέτοιας ἐκπαιδευτικῆς κίνησης θὰ εἶναι εὐεργετικὰ καὶ σωτήρια.

Ἄξιζει Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία νὰ συνεργασθοῦν πάνω στὸ θέμα αὐτὸ καὶ νὰ ἐξετάσουν θετικὰ τὴν πρόταση αὐτή. Βεβαίως τὸ παρὸν ἄρθρο θέτει τὴν κεντρικὴ ἰδέα. Ὡστόσο, ἡ διαδικασία τῆς ἐφαρμογῆς εἶναι τὸ ἐπόμενο βῆμα.